

Євген ПЛІСКО,
кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри дошкільної освіти
та соціальної роботи
Донбаського державного педагогічного університету,
м. Слов'янськ Донецької області

ПРАВОВІ ОСНОВИ ПЕНІТЕНЦІАРНОЇ ПРАКТИКИ СОЦІАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ ПРАВОПОРУШНИКІВ В УКРАЇНІ

У статті розглянуто основні правові принципи здійснення соціально-педагогічної роботи із неповнолітніми правопорушниками, яким було призначено покарання шляхом утримання в пенітенціарних установах. Охарактеризовано основні міжнародні вимоги, запропоновані Конвенцією ООН, що визначають права неповнолітніх в'язнів на медичне обслуговування, лікування, профілактику та освіту в спеціалізованих установах виконання покарань. Проаналізовано деякі закони, прийняті Кабінетом Міністрів України щодо державної політики про дотримання прав та інтересів неповнолітніх, які відбувають покарання в державних пенітенціарних установах. На основі досліджень науковців встановлено механізми державного управління засуджених неповнолітніх, а також методи соціально-педагогічної роботи (педагогічні, психологічні, управлінські, правові й медичні); обґрунтовано інтегрованість та комплексність їх використання у перевихованні неповнолітніх в'язнів, а сам процес виправлення неповнолітніх правопорушників, які відбувають покарання в спеціалізованих установах, визначено терміном «ресоціалізація».

Ключові слова: делінквентна поведінка, неповнолітні правопорушники, профілактика, соціальна робота, ресоціалізація.

В статье рассмотрены основные правовые принципы осуществления социальной работы с несовершеннолетними правонарушителями, которым было назначено наказание путем удержания в пенитенциарных учреждениях. Охарактеризованы основные международные требования, предъявляемые Конвенцией ООН, определяющие права несовершеннолетних узников на медицинское обслуживание, лечение, профилактику и образование в специализированных учреждениях исполнения наказаний. Проанализированы некоторые законы, принятые Кабинетом Министров Украины относительно государственной политики о соблюдении прав и интересов несовершеннолетних, отбывающих наказание в государственных пенитенциарных учреждениях. На основе исследований ученых установлены механизмы государственного управления осужденных, а также

методы социальной работы (педагогические, психологические, управленческие, правовые и медицинские); обоснованы интегрированность и комплексность их использования в перевоспитании несовершеннолетних заключенных, а сам процесс исправления несовершеннолетних правонарушителей, отбывающих наказание в специализированных учреждениях, определен термином «ресоциализация».

Ключевые слова: делинквентное поведение, несовершеннолетние правонарушители, профилактика, социальная работа, ресоциализация.

The article considers the basic legal principles of social and pedagogical work with juvenile offenders who had been sentenced by withholding in specialized penitentiary facilities. Through the research of modern scientists it is determined the mechanisms of state management of convicted minors, as well as methods of social and pedagogical work are: pedagogical, psychological, managerial, legal and medical. It is justified the integration and complexity of their use in reeducation of juvenile prisoners. And the process of correction of juvenile offenders sentenced to punishment in institutions, is specified as re-socialization.

Key words: delinquent behavior, juvenile offenders, prevention, social work, re-socialization.

Постановка проблеми. Наукове обґрунтування сучасної соціально-педагогічної роботи з неповнолітніми правопорушниками, опис її структури та моделі функціонування є практичним методом дослідження сучасного стану соціального виховання дітей, які мають конфлікт із законом. Зважаючи на це, доцільним буде обґрунтування правових основ функціонування соціального виховання неповнолітніх правопорушників у сучасній пенітенціарній практиці в Україні.

Аналіз наукових досліджень і публікацій. Підґрунтям нашого дослідження стали нормативно-правові акти, що визначають напрями соціально-педагогічної роботи з неповнолітніми правопорушниками, зокрема: Постанова Кабінету Міністрів України «Про комплексні заходи Кабінету Міністрів України щодо реалізації державної молодіжної політики в Україні»

(«Молодь України»))» [6]; Закони України «Про охорону дитинства» [2] та «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» [3].

Механізми організації сучасного соціального виховання неповнолітніх правопорушників в Україні окреслено у працях Л. Амджадін та О. Гончарук [1], Ю. Киреева [5], С. Сагайдак [7] та ін. Дослідження сучасної практики соціально-педагогічного виховання неповнолітніх правопорушників у пенітенціарних установах України здійснено О. Караман [4], Н. Юзіковою [8] та ін.

Проте варто зауважити, що в сучасних дослідженнях доволі рідко трапляються спроби теоретичного узагальнення державних механізмів (насамперед нормативно-правових, освітніх) організації соціального виховання неповнолітніх в'язнів.

Мета статті – теоретично узагальнити та проаналізувати основні нормативно-правові документи, що характеризують соціально-педагогічну діяльність пенітенціарних установ для неповнолітніх правопорушників в Україні.

Виклад основного матеріалу. Правопорушення і протиправні дії неповнолітніх розглядаються законодавством України як злочин. Залежно від тяжкості заподіяної шкоди судовою владою встановлюється відповідне покарання, а виконавчою – означене рішення приводиться в дію.

О. Караман у монографії «Соціально-педагогічна робота з неповнолітніми засудженими в пенітенціарних закладах України» (2012 р.) [4], аналізуючи нормативно-правову базу функціонування соціального виховання та кримінальної відповідальності неповнолітніх, зазначає: «Відповідно до Кримінального Кодексу України кримінальній відповідальності підлягають особи, яким виповнилося 16 років. Особи, які досягли 14-річного віку та скоїли злочин, підлягають відповідальності за такі види злочинів, як: умисне вбивство, посягання на життя державного або громадського діяча, працівника правоохоронних органів, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону, військовослужбовця, судді, народного засідателя чи присяжного у зв'язку з їх діяльністю, пов'язаною із здійсненням правосуддя, захисника чи представника у зв'язку з діяльністю, пов'язаною з наданням правової допомоги, представника іноземної держави, умисне тяжке тілесне ушкодження, умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження, диверсія, бандитизм, терористичний акт, захоплення заручників, згвалтування, насильницьке задоволення статевої пристрасті неприродним способом, крадіжка, грабіж, розбій, вимагання, умисне знищення або пошкодження майна, пошкодження шляхів сполучення і транспортних засобів, угон або захоплення залізничного рухомого складу, повітряного, морського чи річкового судна, незаконне заволодіння транспортними засобами і хуліганство. Знижуючи вік кримінальної відповідальності за перераховані вище види злочинів, законодавство урахує їх суспільну небезпеку і можливість її сприйняття у більш ранньому віці. ... Неповнолітні, які вперше скоїли злочини невеликої тяжкості, можуть бути звільнені від кримінальної відповідальності, якщо їхнє виправлення можливе без застосування покарання. У цих випадках суд застосовує до неповнолітніх заходи виховного характеру. Крім того, звільнення від покарання неповнолітніх із застосуванням заходів примусового характеру можливе

і при вчиненні злочинів середньої тяжкості, якщо буде доведено, що внаслідок щирого розкаяння та подальшої бездоганної поведінки на момент винесення вироку він не потребує застосування покарання. Суд при звільненні від покарання може застосувати такі примусові заходи виховного характеру: застереження, обмеження дозвілля і встановлення особливих вимог до поведінки неповнолітнього, передача неповнолітнього під нагляд батьків або осіб, які їх замінюють, чи під нагляд педагогічного або трудового колективу за його згодою, а також окремих громадян на їхнє прохання; покладання на неповнолітніх, що досягли 15-літнього віку і мають своє майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодування заподіяних майнових збитків; направлення неповнолітнього до спеціальної навчально-виховної установи для дітей і підлітків для його виправлення на термін, що не перевищує 3-х років. Суд може також призначити неповнолітньому вихователя в порядку, передбаченому законом. Однак до цих питань не можна підходити формально, адже від вибору заходів виховного характеру залежатиме і процес виправлення неповнолітнього правопорушника» [4, с. 84-85].

Створення в Україні мережі шкіл соціальної реабілітації та інших пенітенціарних закладів було започатковано з метою розв'язання проблеми освіти та виховання дітей із девіантною та делінквентною поведінкою. Більшість експертів одноставні в тому, що реабілітацію таких дітей слід здійснювати в закладах системи освіти з огляду на те, що дитячий і підлітковий вік хронологічно збігається з періодом шкільного навчання, що зі свого боку визначає провідний напрям поведінки та діяльності дитини шкільного віку. Перебування дітей, які вчинили правопорушення, в спеціалізованих закладах освіти дає змогу організувати *комплексну соціальну реабілітацію в процесі здобуття ними освіти, зберігаючи при цьому їх відповідний статус (учня) і базує на основних закономірностях вікового розвитку* [1, с. 52].

Система виконання кримінальних покарань в Україні, що була започаткована в умовах адміністративно-командної системи управління наприкінці 80-х років минулого століття, на момент проголошення незалежності не могла повною мірою виконувати покладені на неї функції. Це спричинило необхідність її реформування та спрямування на соціальну переорієнтацію виконання кримінальних покарань з урахуванням міжнародного досвіду, актів про права людини, принципів законності, гуманізму, демократизму, справедливості, диференціації та індивідуалізації виховного впливу на засуджених [5, с. 13-14].

Статус пенітенціарних установ для неповнолітніх визначено Законом України «Про органи і служби у справах неповнолітніх та спеціальні установи для неповнолітніх» від 24.01.1995 № 20/95-ВР (20/95-ВР). Мережа цих установ і положення про них затверджені Постановою Кабінету Міністрів України від 13.10.1993 № 859 (зі змінами, внесеними постановою від 11.08.1995 № 646). До прийняття Постанови Кабінету Міністрів України від 11.08.1995 № 646 вони носили назву «спеціальні навчально-виховні заклади для дітей та підлітків, які потребують особливих умов виховання» [1, с. 52].

Відповідно до міжнародних актів та угод, підписаних Україною у 90 рр. XX століття, установи кримінально-виконавчої системи неодноразово інспектувались експертами Ради Європи,

їх відвідували представники посольств Великої Британії, США, Німеччини, інших зарубіжних організацій, зокрема й правозахисних. Українські фахівці зі свого боку також мали змогу ознайомитися із практикою кримінального правосуддя та пенітенціарними системами майже всіх європейських країн. Такі контакти між фахівцями взаємозбагачують вітчизняний досвід пенітенціарної практики, сприяють співпраці України із європейськими державами [5, с. 14].

Зважаючи на міжнародні вимоги (ст. 37 Конвенції ООН про права дитини), підліток, позбавлений волі, відбуває покарання окремо від дорослих. Ця вимога збігається з чинним виправно-трудовим законодавством України та Законом України «Про органи і служби у справах неповнолітніх та спеціальні установи для неповнолітніх» від 24.08.1995 р. [5, с. 15].

Правила ООН визначають права неповнолітніх на медичне обслуговування, насамперед на профілактичне та лікувальне. Крім того, кожен неповнолітній шкільного віку має право на обов'язкове здобуття освіти, що відповідає його потребам і здібностям та має на меті підготувати до повернення в суспільство. Така освіта, по можливості, повинна забезпечуватися за межами виправної установи, а викладання повинно здійснюватися кваліфікованими викладачами за навчальними програмами, ідентичними із програмами системи освіти країни, аби після звільнення із пенітенціарних установ неповнолітні могли його безперешкодно продовжити. Неписьменні підлітки або ті з них, які мають особливі труднощі у навчанні, мають право на спеціальний навчальний курс. Неповнолітнім, які вже перетнули вік обов'язкового шкільного навчання, але бажають його продовжити, необхідно надавати таку можливість та заохочувати їх до цього [5, с. 17].

Дотримання прав та інтересів неповнолітніх, які відбувають покарання в пенітенціарних установах України, забезпечується комплексом соціально-педагогічних та правових форм. Так, у Законах України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» [3] та «Про охорону дитинства» [2] основна увага акцентується на «... реалізації державної молодіжної політики в Україні...», забезпеченні належних умов для соціального виховання й розвитку (духовного, фізичного, підтримки ініціативи тощо) означеної категорії дітей.

Відповідно до ст. 34 Закону України «Про охорону дитинства» (2001 р.) «неповнолітні правопорушники, які потребують особливих умов виховання, в порядку, встановленому законодавством, направляються до загальноосвітніх шкіл соціальної реабілітації та професійних училищ соціальної реабілітації».

... Дітям, які перебувають у цих закладах, гарантується право на гуманне ставлення з боку оточуючих, на охорону здоров'я, отримання базової освіти і професійної підготовки, побачення з батьками або особами, які їх замінюють, відпустку, листування, а також отримання передач, посилок від батьків, гуманітарних, благодійних та інших громадських організацій, які виявили бажання їм допомогти» [2].

Постановою Кабінету Міністрів України «Про Комплексні заходи Кабінету Міністрів України щодо реалізації державної молодіжної політики в Україні («Молодь України»)» (1998 р.) визначено загальні принципи, головні напрями та основний зміст підтримки і захисту молоді, забезпечення її духовно-культурного та фізичного розвитку, формування морально-правової культури, становлення молоді сім'ї, профілактики негативних явищ у молодіжному середовищі, державної підтримки розвитку молодіжного підприємництва [6].

Крім того, означеним документом передбачено «формування правової культури та профілактику правопорушень серед молоді» на основі:

- розроблення та реалізації комплексних планів профілактики правопорушень серед молоді, поліпшення виховної роботи з підлітками групи ризику, залучення їх до навчання та праці;
- організації та залучення молоді, схильної до правопорушень, до фізкультурно-спортивних, туристсько-краєзнавчих та інших творчих об'єднань [6].

Як бачимо, нормативне регулювання забезпечує правову допомогу системі соціального виховання у: 1) дотриманні прав та інтересів неповнолітніх; 2) гуманізації умов та процесу соціалізації неповнолітніх, застосуванні цих заходів з метою реабілітації неповнолітніх правопорушників як за умови відмови від покарання, так і поміщення їх у спеціалізовані установи виконання покарань.

С. Сагайдак у дисертаційному дослідженні «Механізми державного регулювання ресоціалізації засуджених неповнолітніх» (2014 р.) узагальнює теоретичні підходи реабілітації неповнолітніх правопорушників, притягнутих до покарання засобами позбавлення волі у виправних трудових колоніях. Науковець у зв'язку з цим зазначає: «Реінтеграція таких осіб у суспільство як повноправних його членів і попередження винятків ними повторних кримінальних правопорушень здійснюється на основі зваженого використання механізмів державного регулювання ресоціалізації засуджених неповнолітніх (див. рис.), завдяки яким і забезпечується позитивна соціалізація таких осіб» [7, с. 7].

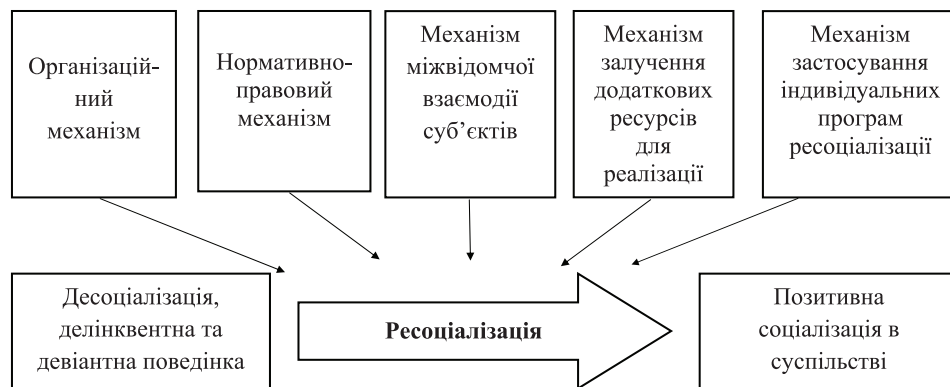

Рис. Механізм державного регулювання ресоціалізації засуджених неповнолітніх

Крім того, С. Сагайдак наголошує, що «дія цих механізмів повинна бути спрямована на захист інтересів суспільства через вирішення соціальних проблем засуджених, усунення причин, які призвели до вчинення ними кримінальних правопорушень, повернення їх до самокерованої, законослухняної поведінки, максимальну нейтралізацію наслідків відбування ними покарання у вигляді позбавлення волі тощо» [7, с. 7-8].

Соціально-виховна робота в пенітенціарних установах (виправних колоніях, школах соціальної реабілітації) проводиться з усіма категоріями неповнолітніх правопорушників. У Кримінально-виконавчому кодексі України зазначається, що «кінцевою метою покарання неповнолітнього є його виправлення шляхом перевиховання або ресоціалізації». Навіть у випадку засудження неповнолітнього до виправного покарання, передбаченого кримінально-виконавчим законодавством, ресоціалізація визначена як свідоме

повернення його до самостійного загальноприйнятого соціально-нормативного життя в суспільстві.

Розглянувши законодавчі та нормативно-правові документи України щодо соціальної роботи з неповнолітніми, варто зауважити про можливість їх використання з метою соціального виховання неповнолітніх правопорушників, що спрямоване на їх ресоціалізацію. В сучасному вітчизняному освітньо-виховному просторі існують методи соціально-педагогічної роботи, спрямовані на перевиховання й ресоціалізацію неповнолітніх правопорушників, які вже зазнали карно-виправного покарання та підлягають утримання або позбавлення волі в спеціалізованих закладах пенітенціарної служби України.

Так, О. Караман приділяє особливу увагу методам соціально-педагогічної роботи з неповнолітніми засудженими (див. табл.) [4, с. 152-153].

Таблиця

Група методів	Методи	
Загально-філософські	діалектичний; наукової абстракції; аналізу та синтезу; індукції та дедукції; єдності одиничного й особливого; руху від простого до складного; єдності якісного й кількісного аналізу; історичний; генетичний; формалізації; аналогії; системно-структурний та ін.	
Соціологічні	бібліографічний; аналіз документів (традиційний, контент-аналіз); спостереження; опитування (інтерв'ю, анкетування, фокус-група); експертна оцінка; соціальний експеримент та ін.	
Педагогічні	навчання	практичні (досвід, вправа, ділові ігри, експеримент); наочні (ілюстрація, демонстрація, спостереження); словесні (бесіда, розповідь, розв'язання, лекція, диспут); робота з літературою (читання, конспектування, переказ, вивчення); аудіо- та відеометоди (перегляд телепередач, прослуховування, робота з комп'ютером) та ін.
	виховання	формування і корекція свідомості особистості (бесіда, лекція, дискусія, «вибух», переконання, навчання, приклад); організація діяльності; спілкування; формування позитивного досвіду суспільної поведінки (педагогічна вимога, громадська думка, привчання, тренування, доручення, контроль, створення виховних ситуацій, прогнозування); стимулювання діяльності та поведінки (гра, змагання, заохочення, покарання, критика, довіра); самовиховання (самоаналіз, самоосуд, самопокарання, самонавчання, самоконтроль, самооцінка); виявлення результатів виховання/перевиховання (спостереження, експеримент, аналіз продуктів діяльності, узагальнення незалежних характеристик, анкетування, аналіз документації) та ін.
Психологічні	психодіагностичні (спостереження, тестування, анкетування, соціометрія, експеримент); психопрофілактичні (бесіда, лекція, диспут, тренінг, «круглий стіл»); психокорекційні (вправа, тренінг, психодрама, соціограма, ігрова терапія, арттерапія, казкотерапія, поведінкова терапія, психогімнастика); психоконсультаційні (консультація, бесіда, розповідь) та ін.	
Управлінські	регламентуючі (розробка і дотримання законів, посадових інструкцій, положень, режиму); розпорядчі (письмові та усні розпорядження, директиви, накази, укази); дисциплінарні (дотримання режиму, трудової та навчальної дисципліни); процедурні (постановки цілей, прийняття рішень, планування, програмування, розподілу ролей, контролю за виконанням) та ін.	
Правові	використання і формулювання законів, указів, наказів, положень, постанов міжнародного, державного, регіонального, місцевого значення	
Медичні	стимулювання здорового способу життя та культури здоров'я; надання першої медичної допомоги; профілактики захворювань; медичного патронажу; посередництва між особою та медичними працівниками та ін.	

На думку науковця, в ході класифікації методів соціально-педагогічної роботи з неповнолітніми засудженими перевагу слід надавати міждисциплінарності або інтегрованості теорії і практики соціально-педагогічної роботи, посилаючись при цьому на дослідження різних класифікацій методів філософії, соціології, педагогіки, психології, права, менеджменту, медицини [4, с. 152].

Запобігання та протидія правопорушенням неповнолітніх повинні бути засновані на гуманістичних

засадах і традиційних цінностях українського суспільства, діяльності системи формальних та неформальних соціальних інститутів суспільства, спрямованих на формування й реалізацію основних завдань, напрямів та засобів запобігання злочинам неповнолітніх із метою оптимального функціонування цілісної системи розвитку і захисту прав дітей в Україні [8, с. 328].

У процесі визначення пріоритетних напрямів державної політики у сфері запобігання дитячої

злочинності необхідно враховувати теоретично та практично значимі для української правотворчої системи міжнародні резолюції, що пропонують програмні заходи з реабілітації неповнолітніх правопорушників. Важливо також враховувати ті міжнародні положення, які повною мірою узгоджуються із правовою системою країни і об'єктивно спрямовані на підвищення ефективності соціального виховання в її пенітенціарних установах. При цьому має залишатися незмінною історична послідовність, що ґрунтується на усталених традиціях українського народу та національній правовій культурі як у суспільному, так і особистісному аспектах [8, с. 327-328].

Висновки. Із проголошенням незалежності в державній політиці України було сформовано нові принципи соціально-педагогічної роботи з неповнолітніми правопорушниками, зокрема розроблено нормативно-правові акти, постанови, що визначають права та відносини неповнолітніх, які скоїли злочин. Це було покладено в основу реформування державної соціально-педагогічної роботи з такими дітьми. Популярні в минулому жорсткі форми впливу на особистість у пенітенціарних і реабілітаційних закладах країни були замінені педагогічними, соціально-педагогічними й психологічними методами роботи з молоддю означеної категорії. Дотримуючись при цьому встановлених міжнародних зобов'язань, державна система виправлення перейшла до принципів законності, гуманізму, демократизму, справедливості, а також диференціації виховного впливу на засуджених неповнолітніх.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Амджадін Л. Суспільні практики та законодавство у сфері правопорушень неповнолітніх: монографія / Л. Амджадін, О. Гончарук. – Київ : «К.І.С», 2011. – 184 с.

2. Закон України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 № 2402-III [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2402-14/page> (дата звернення: 24.06.2018) (дата звернення: 14.09.2018).

3. Закон України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» від 05.02.1993 № 2998-XII [Електронний ресурс]. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2998-12/ed19930205> (дата звернення: 24.06.2018).

4. Караман О. Л. Соціально-педагогічна робота з неповнолітніми засудженими в пенітенціарних закладах України: монографія / О. Л. Караман ; НАПН України, Н.-д. центр пробл. соц. педагогіки та соц. роботи, Луган. нац. ун-т ім. Т. Г. Шевченка. – Луганськ : ЛНУ, 2012. – 447 с.

5. Киреев Ю. Питання утримання неповнолітніх засуджених відповідно до норм міжнародного права / Ю. Киреев // Гуманізація процесу виховання неповнолітніх засуджених в Україні : матеріали семінару (Кременчук. 26–27 травня 1998 р.). – Харків : Фоліо, 1999. – С. 13–21.

6. Постанова Кабінету Міністрів України «Про комплексні заходи Кабінету Міністрів України щодо реалізації державної молодіжної політики в Україні» («Молодь України»)» від 20.03.1998 № 348 [Електронний ресурс]. –URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/348-98-%D0%BF> (дата звернення: 20.11.2018).

7. Сагайдак С. С. Механізми державного регулювання ресоціалізації засуджених неповнолітніх: автореф. дис. ... канд. наук із державного управління : спец. 25.00.02 / С. С. Сагайдак ; Харківський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президенті України. – Харків, 2014. – С. 20.

8. Юзікова Н. С. Злочинність неповнолітніх: особливості, сучасні тенденції та заходи запобігання і протидії їй: монографія / Н. С. Юзікова. – Дніпро : видавець Біла К.О., 2016. – 510 с.

Дата надходження до редакції: 26.11.2018 р.

УДК 377:61

Віта ПРОКОПЧУК,

*здобувач кафедри суспільних дисциплін
Національного університету водного господарства
та природокористування, м. Рівне*

МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ ОСОБИСТІСНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ КОЛЕДЖІВ У ПРОЦЕСІ ЇХ МЕДИКО-ПСИХОЛОГІЧНОЇ ПІДГОТОВКИ

У статті охарактеризовано модель розвитку особистісної ідентичності студентів медичних коледжів у процесі медико-психологічної підготовки, а також представлено її структуру. Виокремлено основні компоненти особистісної ідентичності студентів медичних коледжів. Обґрунтовано

методологічні підходи та відповідні педагогічні принципи, які найбільш суттєво відображають представлений теоретико-методологічний блок.

Ключові слова: *модель, розвиток, особистість, особистісна ідентичність студентів медичних коледжів, медико-психологічна підготовка.*